

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 517

GIẢI CÙNG HÀNH KHÔNG THỂ PHÂN RA

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con đã ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 10/05/2021.

Giải phải dùng hành để thật chứng. “Giải” có nghĩa là hiểu. Giải phải thấu đáo, thấu triệt. “Hành” có nghĩa là hành động, làm theo. Hai điều này phải tương đồng.

Người xưa nói: “Giải mà không hành thì tăng trưởng tà tri tà kiến. Hành mà không giải thì tăng trưởng vô minh”.

Hòa thượng nói: “Chúng ta nên là người học Phật. Tôi đến với Phật, tôi là người học trò của Phật. Tôi đến với Chúa, tôi là người học trò của Chúa. Tôi đến với A La, tôi là người học trò của A La”.

Hòa thượng thật học, thật làm. Người thời nay tà tri tà kiến, có sự phân chia đấu tranh, quên hết lời của đấng giáo chủ, chỉ còn lại tự tư tự lợi, đấu tranh, tranh dành tín đồ. Trong quá khứ, sự đấu tranh của tôn giáo rất mạnh mẽ. Con người ta có thể bình đẳng cùng phát triển thì trong tôn giáo cũng có thể bình đẳng cùng phát triển, cùng chung sống. Khi mình phân biệt chấp trước, định kiến đó là ngoại đạo thì mình không thể ngồi chung với họ. Khi mình bỏ đi định kiến thì mình có thể cùng ngồi với họ an hòa.

Khi tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền, chúng ta phải hiểu thấu rồi thực hành. Nhà Phật có 4 quá trình:

TÍN: “Tín” là xây dựng niềm tin tuyệt đối. Phật nói: “Tin ta mà không hiểu ta thì chẳng khác nào phỉ báng ta”.

GIẢI: “Giải” là hiểu, phải hiểu thấu đáo, thấu triệt.

HÀNH: “Hành” là thực hành, phải làm đúng theo lời giáo huấn của Phật.

CHỨNG: “Chứng” là thành tựu, kết quả. Chúng ta xem kết quả có giống lời dạy của các Ngài hay không.

Khi chúng ta bắt đầu đề xướng giáo dục văn hóa truyền thống, Thầy đã từng nói: *“Văn hóa truyền thống không có tác dụng phụ. Nếu mọi người học qua 10 buổi, thực sự thực hành theo văn hóa truyền thống mà bản thân và gia đình không thay đổi thì Thầy sẽ nằm làm đường cho mọi người đi”*.

Không Lão Phu Tử dạy 3 chữ “TU VÔ TÀ”. Tu tưởng phải chân thành, đem tâm chân thành để vì người, thành tựu cho người chứ không phải là thành tựu cho mình, được việc cho mình.

Nhà Phật có 3 bộ Kinh là KINH, LUẬT, LUẬN. Chúng ta phải phân tích, thấu hiểu lời Phật dạy. Chúng ta tin nhưng phải hiểu, hiểu để thực tiễn, thật chứng cho cái hiểu đó. “Giải” cùng “hành” là tương bộ, tương đồng. Nhiều người nói hoa trời rơi rụng nhưng không làm. Mình dạy người ta bố thí nhưng mình thì nhận vào càng nhiều càng tốt. Họ có làm nhưng làm cho dễ coi chứ không phải thật làm. Cho nên hiểu rồi phải làm một cách triệt để, để chứng thực cho cái hiểu đó.

Chúng ta phải chú ý: *“Một là tất cả. Tất cả là một”*. Khi tâm chúng ta đã thông thì làm bất cứ việc gì cũng tinh thông. Một người tinh tế thì tất cả mọi lời nói, việc làm đều tinh tế, tỉ mỉ. Trong một khu vườn rộng lớn, cây nào được tưới nhiều nước, chỗ nào cây thiếu nước, Thầy đi qua liền phát hiện ra luôn. Một học trò của Thầy ở Mỹ nói, cô ấy thấy mỗi ngày Thầy có một cây nhỏ khác nhau để trên mặt bàn, điểm xuyết cho không gian học tập.

Hòa thượng nói: *“Chư Phật Bồ Tát xuất hiện ở thế gian, ngày ngày giảng kinh thuyết pháp. Thích Ca Mâu Ni Phật 49 năm giảng Kinh thuyết pháp không một ngày gián đoạn. Tất cả hàng đệ tử theo Ngài lúc đó ngày nào cũng được huân tập dài lâu. Trí tuệ do đâu mà có thể khai ngộ? Chúng ta là trung hạ căn tánh, không phải thượng căn lợi trí thì phải giáo học tương trường”*.

“Giáo học tương trường, “tương trường” là tiếp nối dài dàu. Một ngày không học tập thì vọng tưởng kéo đến. Bậc *“thượng căn lợi trí”* thì nghe một hiểu mười. Chúng ta nghe mười hiểu một, có khi còn hiểu sai ý. Hòa thượng dạy *“buông xả”* là buông xả ở trong tâm. Vậy mà có người bỏ công việc, bỏ vợ bỏ chồng, đến khi cuộc sống bế tắc thì mới biết mình vô minh, hiểu sai ý của Ngài.

Hòa thượng nói: *“Chúng ta phải ngày ngày huân tập thì may ra trí tuệ mới phát sinh. Nhưng bạn phải đem lời nói này hiểu cho rõ ràng. Ngày ngày dạy học, dạy đạo lý nhưng chúng ta có đem thực tiễn những đạo lý đó hay không? Nếu nghe mà không thực tiễn những lời dạy đó thì luống không. Do đó “giải” cùng “hành” nhất định phải tương ứng”*.

Trước đây có một số người lúc nào cũng mang theo chiếc máy nghe pháp đeo ở trên ngực, nhưng họ chỉ mang theo máy để *“dọa”* người.

Trong chú giải *“Kinh Hoa Nghiêm”* của Ngài Thanh Lương, Ngài viết: *“Có giải mà không hành thì không thể thành tựu. Có hành mà không giải cũng không thể thành tựu”*.

Có “*giải*” mà không “*hành*” thì tăng trưởng tà tri tà kiến. Có “*hành*” mà không “*giải*”, làm mà không hiểu thì rơi vào vô minh, mê lầm. Cho nên “*giải*” cùng “*hành*” không thể phân hai. “*Giải*” phải dùng “*hành*” để thật chứng thì cái “*giải*” đó mới là chánh giải. Hiểu mà không hành thì không có chứng thực, không hiểu đúng. Tin phải hiểu. Hiểu xong phải làm. Làm xong phải chứng thực xem kết quả đó có đúng như đã hiểu hay không. Hiểu phải dùng hành để chân thật lý giải, chân thật rõ ràng tường tận.

Nhà Phật có người mê tín, mê lầm. Họ cũng quy y, có tên pháp danh nhưng có khi cả đời chưa đọc tới tờ quy y đó, không làm theo lời Phật dạy rồi oán trách Phật không che chở. Đó là mê tín.

Hòa thượng nói: ***“Chúng ta đi đường thì chúng ta phải nhận định rõ phương hướng, xác định rõ mục tiêu đi đến chỗ nào, thời gian đến bao lâu. Biết một cách rõ ràng tường tận thì chúng ta mới đi đến được nơi mình cần đến”***.

Bài học hôm nay, Hòa thượng dạy chúng ta “***giải hành tương ưng***”. Chúng ta học Phật thì phải hiểu lời Phật dạy, làm theo rồi chứng thực kết quả. Có người chưa hiểu đã đi thì không thể đến đúng đích. Có người hiểu nhưng không làm, không đi. Hai hạng người này đều có kết quả không như mình mong muốn. Chúng ta cũng giống họ. Chúng ta muốn làm Thánh làm Hiền nhưng không làm theo tiêu chuẩn của Thánh Hiền mà lại làm theo tiêu chuẩn của phàm phu. Phật Bồ Tát làm như thế nào, chúng ta làm theo giống hệt như vậy thì liền trở thành Phật Bồ Tát. Chúng ta kết bạn thâm căn cố đế với đủ 16 tập khí xấu ác của phàm phu, “*chặt không đứt, bứt không rời*”, vậy mà rất mong muốn trở thành Phật Bồ Tát. Chúng ta chưa làm đến được Quân tử, Hiền nhân, Thánh nhân thì làm sao làm đến được Phật Bồ Tát. Quân tử thấy lợi không màng, không sợ khó khăn, nhìn thấy khó khăn không bỏ chạy.

Trong bài học hôm nay chúng ta cần chú ý 3 điểm:

1. **Bậc thượng căn lợi trí nghe một hiểu mười. Chúng ta nghe mười hiểu một, lại còn hiểu sai. Vì vậy chúng ta phải “*giáo học tương trường*”, như Bác Hồ đã dạy “*trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi*”.**
2. **Chúng ta phải thật làm, phải thực tiến lời dạy của Phật Bồ Tát. Chúng ta thật làm thì sẽ đạt được kết quả tốt đẹp. Hôm nay làm chưa được thì ngày mai làm lại. Ngày mai làm chưa tốt thì ngày kia làm lại. Ngài Thanh Lương đã dạy: *Có giải mà không hành thì không thể thành tựu. Có hành mà không giải cũng không thể thành tựu*”. Cho nên chúng ta thật hiểu, thật làm thì mới thật có kết quả. Không thật hiểu mà thật làm thì không có kết quả. Thật hiểu mà không thật làm thì không có kết quả.**
3. **Hòa thượng dạy: “*Tự làm tự chịu. Mọi kết quả mà chúng ta có được đều là do tự chúng ta làm đến được. Chúng ta không có kết quả cũng là do nơi chính mình chưa thật hiểu, chưa thật làm*”. Các Ngài đã hết lòng hết dạ truyền đạt cho chúng ta, chúng ta phải y giáo phụng hành.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!